

Sprawozdanie z VI Konferencji Narracyjnej „10 lat badań narracyjnych – podsumowania, perspektywy”, 17–19 września 2009

KAROLINA MAŁEK

Zakład Psychologii Wychowania
Wydział Psychologii
Uniwersytet Warszawski
Warszawa

Konferencja Narracyjna, która odbyła się we wrześniu 2009 roku na Wydziale Psychologii Uniwersytetu Warszawskiego, to już szóste spotkanie przedstawicieli różnych środowisk akademickich, zainteresowanych narracją jako przedmiotem refleksji teoretycznej oraz poszukiwań empirycznych. Poprzednie spotkania miały miejsce w Karpaczu (1999), w Śródborowie (2001), w Świętej Katarzynie (2003), Krakowie (2005) oraz Polanicy Zdroju (2007). Warszawska konferencja trwała trzy dni, obejmując wykłady plenarne, różnorodne sesje referatowe, prezentacje plakatów oraz panel dyskusyjny.

Była to konferencja szczególna – przebiegała pod hasłem „10 lat badań narracyjnych – podsumowania i perspektywy”. Zgodnie z tematem przewodnim spotkania, w wystąpieniach prezentowanych przez uczestników obecne były zarówno doniesienia z aktualnie prowadzonych badań, podsumowania dotychczasowych osiągnięć, jak i nowe obszary badawcze i teoretyczne, w których zastosowanie mogą znaleźć metody narracyjne.

Konferencje narracyjne, odbywające się cyklicznie co dwa lata, za każdym razem stanowią okazję do wymiany myśli i spostrzeżeń, dotyczących prowadzonych badań. Spotkania te są niezwykle cennym doświadczeniem, umożliwiającym zaprezentowanie i poddanie dyskusji opracowywanych i stosowanych w projektach badawczych metod oraz leżących u ich podstaw koncepcji teoretycznych. Ożywiona, konstruktywna dyskusja na wysokim poziomie merytorycznym, przebiegająca jednocześnie

w niezwykle przyjaznej atmosferze, stanowi dla badaczy okazję do szerszego spojrzenia na własne projekty badawcze. W kontakcie z innymi badaczami i teoretykami narracji możliwe staje się dostrzeżenie zarówno mocnych stron badań własnych, jak i uchybień metodologicznych i teoretycznych niespójności, co bez wątpienia przyczynia się do rozwoju tej gałęzi wiedzy oraz sprawia, że podejście narracyjne zdobywa coraz wyraźniej ugruntowaną pozycję wśród różnorodnych paradygmatów badawczych.

Organizowana przez Wydział Psychologii UW konferencja adresowana była głównie do psychologów, jednak ze względu na różnorodność zainteresowań uczestników w spotkaniu tym obecnych było wiele wątków interdyscyplinarnych. Podejmowana w wystąpieniach tematyka czerpała zarówno z wiedzy psychologicznej, jak i socjologii, filozofii, medycyny, sztuki, pedagogiki czy lingwistyki.

Obrady rozpoczął wykład pani profesor Elżbiety Dryll (UW), którego temat nawiązywał bezpośrednio do tytułu konferencji. Przedstawiono w nim dziesięcioletnią historię badań narracyjnych w Polsce – podejmowaną w nich tematykę, stosowaną metodologię oraz wielość koncepcji teoretycznych w ramach podejścia narracyjnego. Wykład ten ukazał dynamiczny rozwój badań narracyjnych w Polsce, wyrazem czego jest wciąż rosnąca liczba uczestników konferencji narracyjnych (od kilkunastu w Karpaczu w 1999 roku do ponad stu w Warszawie w roku 2009), jak i wielość obszarów podlegających eksploracji w narracyjnym paradygmacie.

Kolejnym wykładem inauguracyjnym było wystąpienie dr. Tomasza Femiaka (UW) pt. „Narodziny głosu: O sztuce uświadomionego mówienia jako narzędziu rozpoznawania głosu”. Sięgając do wiedzy filozoficznej, autor przedstawia stanowisko mówiące o tym, że zjawiska wielogłosowości i autonarracji mają o wiele starsze korzenie, niż jest to przyjmowane we współczesnej literaturze. Na podstawie analiz pism Homera i Platona przedstawiona została teza ujmująca język jako odzwierciedlenie polifonicznej budowy ludzkiego umysłu. Teza ta jest swego rodzaju przeciwwagą dla głównego założenia psychologii dyskursywnej, zgodnie z którym umysł polifoniczny jest odzwierciedleniem zjawisk kulturowych o podłożu językowym.

Po zakończeniu wykładów plenarnych, inaugurujących Konferencję, rozpoczęły się sesje tematyczne. Zostały one zorganizowane w szczególny sposób – znajdowały się w nich wystąpienia zarówno w formie referatów, jak i plakatów, prezentowanych na forum. Pierwsza z sesji zatytułowana została „Umysł, dialogi wewnętrzne i międzyludzkie”. Sesję tę rozpoczęły dwa wystąpienia podejmujące temat konstruowania narracji w badaniach teorii umysłu. W pierwszym z nich dr Marta Białecka-Pikul (UJ) przedstawiła zmiany zachodzące w paradygmacie badań nad dziecięcymi teoriami umysłu, polegające na odejściu od eksperymentalnego, laboratoryjnego badania dziecięcej zdolności do myślenia o stanach wewnętrznych innych osób, na rzecz jakościowych analiz swobodnych wypowiedzi dzieci. Co istotne, zaznaczono również, że zmiana w metodologii znajduje swoje odbicie w wielu koncepcjach teoretycznych ujmujących narrację jako podstawę rozwijającej się teorii umysłu.

Kolejna referentka, dr Jolanta Rytel (UKSW), podjęła w swoim wystąpieniu rozważania dotyczące związanych z nią różnic w sposobach i funkcjach argumentowania w dyskursie narracyjnym dzieci w wieku przedszkolnym. W pierwszej sesji konferencji nie zabrakło prezentacji ukazujących korzyści z przeprowadzania jakościowych analiz otrzymanego materiału narracyjnego – dr Magdalena Żurko (UWr) przedstawiła sposób zastosowania me-

tod narracyjnych do badania doświadczania przyjaźni przez młodzież. W prezentowanym ujęciu, czerpiącym z nurtu personalistyczno-egzystencjalnego, przyjaźń uznawana jest za relację, która oprócz elementów poznawczych, emocjonalnych i behawioralnych posiada również wymiar transcendentny. Przeprowadzone wywiady narracyjne stanowiły punkt wyjścia do konstrukcji wywiadu ustrukturuwanego jako narzędzia do badania doświadczania przyjaźni w adolescencji i wczesnej dorosłości z uwzględnieniem transcendentnego jego wymiaru. Kolejny referent, dr Małgorzata Puchalska-Wasył (UWr), odwołując się do koncepcji dialogowego Ja Hermansa, przeprowadziła analizę jakościową otrzymanych autonarracji, w wyniku której wyłonione zostały cztery typy wewnętrznych rozmówców (Oddany Przyjaciel, Dumny Rywal, Bezradne Dziecko i Ambiwalentny Rodzic), mogących pełnić różnorodne funkcje. Empiryczną kontynuację koncepcji dr Puchalskiej-Wasył przedstawiła kolejna osoba, mgr Magdalena Roszkowska (UW). W swoich badaniach, referowanych na konferencji, starała się dociec, jak w wewnętrznych dialogach z wyobrażonymi rozmówcami negocjowany jest i rozbudowywany system znaczeń problemu, którego dotyczy rozmowa. Koncentrowano się na przyjmowanych strategiach negocjowania znaczeń w zależności od kategorii wewnętrznego rozmówcy. Wyniki badań wskazują na istotne odmienności w sposobach prowadzenia dialogów z różnymi wyobrażonymi postaciami, z czego największa ich rozbieżność dotyczy rozmów pomiędzy Oddanym Przyjacielem a Bezradnym Dzieckiem. Wątek wewnętrznego dialogowania był również kontynuowany przez dr Elżbietę Chmielnicką-Kuter, która przedstawiała wyniki badań dotyczących związków pomiędzy nasileniem i strukturą wewnętrznej aktywności dialogowej osób nieśmiałych. Było to ostatnie wystąpienie pierwszej sesji tematycznej.

Pierwszy dzień konferencji zakończyła sesja zatytułowana „Kobiecość w narracji”, w ramach której przedstawione zostały dwa referaty. Pierwszy z nich, autorstwa dr Bogny Bartosz (UWr), stanowił próbę syntezy i podsumowań badań światowych poświęconych

tematyce kobiecości w badaniach narracyjnych. Wystąpienie drugie, autorstwa mgr Katarzyny Martowskiej i dr Emilii Wrocławskiej-Warchali (UKSW), stanowiło prezentację wstępnych wyników analiz jakościowych narracji młodych kobiet, dotyczących sposobów postrzegania i doświadczania własnej kobiecości. Na podstawie analiz otrzymanych tekstów wyodrębniono typy doświadczania kobiecości. Przedstawione wyniki analiz spotkały się z dużym zainteresowaniem uczestników konferencji, wskazując na użyteczność metod narracyjnych także i w tym obszarze badawczym.

Drugi dzień konferencji rozpoczęła sesja dotycząca tematyki o stosunkowo długiej historii w badaniach narracyjnych – była to sesja poświęcona zagadnieniom tożsamości. Sesję otworzył dr Jan Ciecuch (UKSW), wskazując w swym wystąpieniu na istotną spójność prezentowanych przez siebie ujęć tożsamości – koncepcji tożsamości narracyjnej D.P. McAdamsa oraz ujęcia poznawczego M. Berzonsky’ego. Kolejna referentka, mgr Elwira Brygoła (KUL), przedstawiła wyniki badań poświęconych tożsamości narracyjnej. Uzyskane dane oparte były na elementach autonarracji i zestawach cech używanych do opisu siebie przez osoby badane. W wyniku analizy materiału empirycznego wyróżniono trzy wymiary tożsamości – spójność, stabilność i otwartość, które stały się podstawą do określenia rodzaju organizacji tożsamości oraz jej podatności na zmiany. O tożsamości, w nieco innym kontekście – zagrożenia dla danego aspektu tożsamości, mówiła mgr Anna Batory. Autorka przedstawiła wyniki badań opartych na założeniu, że różne elementy tożsamości (poznawczy, afektywny, behawioralny) stanowią układ dynamiczny, w którym zachodzi sytuacyjna dominacja jednego elementu nad drugim, co może następować w wyniku aktywności dialogowej podmiotu. Pokazano, że dyskomfort w sytuacji zagrożenia danego aspektu tożsamości jest tym dotkliwszy, im bardziej stanowi on źródło zaspokojenia wyróżnionych wymiarów i im bardziej charakteryzuje się potencjałem dialogowym. Kształtowaniu się tożsamości człowieka w odniesieniu do szerszego kontekstu poświęcone były dwa ko-

lejne wystąpienia. Doktor Anna Cierpka (UW) przedstawiła wyniki badań własnych, dotyczących związku pomiędzy kształtem tożsamości narracyjnej młodzieży a wybranymi aspektami relacji rodzinnych. Jak się okazuje, w okresie adolescencji szczególne miejsce w opowieści osób badanych zajmuje opis zmian w sobie, określenia dotyczące własnej osoby, samoocena, relacje z rówieśnikami i nauczycielami oraz sytuacja i role rodzinne. Z kolei zagadnieniu kształtowania się tożsamości człowieka w środowisku globalnym poświęcony został teoretyczny referat mgr. Wojciecha Krasowskiego. Doktor Karolina Kuryś (UAM) przedstawiła natomiast wyniki badań własnych, w których poszukiwała podobieństw w sposobie nadawania znaczeń osobistych w autonarracji młodych dorosłych, charakteryzujących się tym samym stylem radzenia sobie ze stresem (wyróżnionych na podstawie kwestionariusza CISS Endlera i Parkera).

Kolejna sesja tematyczna drugiego dnia konferencji obejmowała referaty i prezentacje plakatów, których wspólnym tematem były inspiracje lingwistyczne. W pierwszym referacie mgr Ewa Dryll (UW) przedstawiła wyniki badań dotyczących sposobu posługiwania się metaforami charakteryzującymi człowieka, następnie mgr Mateusz Zatorski (SWPS) zaprezentował wyniki badań eksperymentalnych dotyczących związków pomiędzy myśleniem narracyjnym i refleksyjnością a kreatywnością w operowaniu danymi. Jak wynika z przeprowadzonych analiz, można wnioskować o istnieniu dwóch ścieżek twórczego wykorzystywania informacji. Do pierwszej z nich otwiera dostęp narracja, która zwiększa dostęp do zasobów semantycznych i gotowość do zmiany kierunków myślenia, druga zaś związana jest z refleksyjnością (mierzoną kwestionariuszem LMS) i ułatwia wytwarzanie nowych pomysłów oraz rozwiązań problemów. Kolejna prezentacja mgr Małgorzaty Chańczyńskiej (IPiN) poświęcona była efektom badań, których celem było śledzenie procesu powstawania etosu rodzinnego, czyli tworzenia się podobieństw między członkami rodziny w sposobach opisywania rzeczywistości, szczególnie zaś w organizacji temporalnej opowieści. Analizowane były

autonarracje członków rodziny pod kątem podobieństw i różnic między krewnymi w zakresie posługiwania się czasem w tworzonych historiach.

Popołudniowa, ostatnia sesja drugiego dnia konferencji poświęcona została związkowi między narracją a sztuką. Otworzył ją teoretyczny referat dr. Zbigniewa Łosia, w którym podjęto rozważania na temat genezy preferencji opowieści. Według autora prezentacji wyznacznikiem akceptacji opowieści jest zbieżność celu bohatera opowieści z hierarchią wartości podmiotu, a także zbieżność wzorca adaptacji podmiotu (inaczej stylów osobowości) i stylu działania bohatera opowieści. Przedstawione zostały także wstępne rozważania na temat możliwej metody badania preferencji opowieści. Kolejne dwa referaty dotyczyły związków narracji ze sztuką wizualną – prof. Grażyna Mendecka (UŚ) przedstawiła bogactwo narracji w sztuce Fridy Cahlo, wskazując na złożoność treściową jej dzieł, natomiast mgr Karina Kosznik-Wolań (IPiN) zaprezentowała badania przeprowadzone metodą Konfrontacji z sobą (H. Hermansa), których celem było określenie wzorców afektywnych postaci z obrazu „Powrót syna marnotrawnego” Rembrandta oraz analiza doświadczeń osobistych, jakie osoby badane łączyły z poszczególnymi postaciami obrazu. Kolejne referaty dotyczyły badań nad tożsamością osobistą twórców. Pierwszy z nich, autorstwa mgr Moniki Stec, zawierał próbę analizy i interpretacji dzienników Bronisława Malinowskiego, opartą zarówno na literaturze, jak i badaniach tekstów antropologa, przeprowadzonych przez autorkę referatu. Magister Anna Kraszewska przedstawiła wyniki badań z udziałem młodych pisarzy. Autorka podjęła wysiłek sprawdzenia, czy postrzeganie relacji z ojcem, jako osobą „wprowadzającą” w świat, ma związek z kształtowaniem się narracyjnej tożsamości młodych twórców. Wyniki przeprowadzonych analiz ukazują szeroką sieć zależności między relacją z ojcem a określonymi aspektami autonarracji pisarzy. Z kolei pani dr Renata Żurawska-Żyła (KUL) poszukiwała odpowiedzi na pytanie o kształt relacji pomiędzy autorem literackim a stworzonym przez niego bohaterem. Jak się okazuje, stopień niezależno-

ści bohatera zależy od twórczej postawy autora, uwarunkowanej przekonaniem na temat własnej twórczości i ujawniającej się wewnętrznej struktury Ja. W wyniku przeprowadzonych analiz wyróżniono trzy typy autorskich postaw (autor – wszechwiedzący ekspert, autor – partner, autor – obserwator). Niezwykle zainteresowanie wzbudził ostatni referat w sesji – była to prezentacja dr Doroty Chmielewskiej-Łuczak (UWr), poświęcona tangu argentyńskiemu. Autorka zwraca uwagę na potencjał narracyjny tanga – jak mówi, może być ono spotkaniem, wyzwaniem, wspólną opowieścią, poznawaniem innego lub rozminięciem się.

Drugi dzień konferencji zakończyło spotkanie w artystami grupy „Studnia O”, którzy zaprosili uczestników w inny, nienaukowy świat opowieści. Artyści „Studni O” stanowią pierwszą w Polsce grupę zawodowych opowiadaczy – zabierając słuchaczy w świat różnorodnych historii (od wielkich eposów, przez baśnie i mity, po historie autorskie) – nie tylko odtwarzają i kontynuują tradycje narracyjne oparte na sztuce opowiadania, ale także starają się nawiązywać do współczesności. Przygotowane przez nich widowiska narracyjne nawiązują do tradycji starożytnego sympozjonu, gdzie opowieści harmonijnie współistnieją z dyskursem naukowym, a także muzyką i uctowaniem.

Ostatni, trzeci dzień obrad rozpoczął się sesją poświęconą roli narracji w rozwoju osobistym i terapii. Sesję otworzyła niezwykle ciekawa prezentacja dr Urszuli Tokarskiej, w której przedstawiona została autorska metoda wspomagania rozwoju człowieka dorosłego. Metodą tą jest narracyjna „Gra (auto)Biograficzna – W osiemdziesiąt historii do-o-Koła Życia”. Ma ona formę gry planszowej, podczas której uczestnicy prowadzeni są przez poszczególne etapy biegu ludzkiego życia, z wykorzystaniem różnych historii, wraz z przywołującymi je i ilustrującymi obrazami, dźwiękami czy przedmiotami. Poprzez uczestnictwo w grze możliwe staje się określanie osobistego stosunku do minionego, właśnie doświadczanego czy wyobrażanego czasu życia, a więc wspomaganie tworzenia zrębów tożsamości narracyjnej. Kolejne trzy referaty poświęcone były tematyce narracji osób z różnego rodzaju niepełnospraw-

nością. Pierwszy z nich, przedstawiony przez dr Annę Waligórką (SWPS), dotyczył kompetencji narracyjnej osób z diagnozą Zespołu Aspergera (ZA). Wyniki badań wskazują, że osoby z zespołem Aspergera różnią się poziomem deficytów kompetencji narracyjnej oraz preferencji narracji wizualnej i słownej. Co więcej, jak pokazują autorskie badania dr Waligórkowej, niektóre osoby z ZA spontanicznie stosują narracyjną interpretację, a wyższy poziom kompetencji narracyjnej związany jest z lepszym odtwarzaniem zapamiętanych informacji. Analiza wyników drugiego przedstawianego badania pozwala stwierdzić, że trening narracyjny u osób z ZA wpływa pozytywnie na aktywizację w sytuacji podejmowania decyzji oraz radzenia sobie z porażkami (co mierzone było odpowiednio Skalą Kontroli Działania Kuhla i Skalą Samooceny Rosenberga). Wyniki badań dr Waligórkowej mają dużą wartość aplikacyjną we wspomaganiu rozwoju osób z ZA. Kolejne dwa referaty przedstawiały refleksję na temat potencjału podejścia narracyjnego w badaniach osób z niepełnosprawnością. Doktor Urszula Dębska (UWr) przedstawiła próbę aplikacji paradygmatu narracyjnego w badaniu osób z upośledzeniem umysłowym, zaś dr Grzegorz Wiącek (KUL) zaprezentował, jak bardzo przydatne mogą być metody narracyjne w badaniu osób z niepełnosprawnością. Oferują one możliwość opisu i analizy zagadnień, które są trudno dostępne w innych podejściach badawczych. Przykładem takiego zagadnienia może być proces kształtowania się i przekształcania tożsamości jednostki w sytuacji doświadczania niepełnosprawności. W oparciu o literaturę obcojęzyczną przedstawiony został także stan realizacji potencjału metod narracyjnych w tym obszarze badawczym, ze zwróceniem uwagi, że badania narracyjne osób z niepełnosprawnością są prawie nieobecne na gruncie polskim. Z dużym zainteresowaniem spotkało się wystąpienie kolejnej referentki, pani Klaudii Rachubińskiej, która przedstawiła praktyczne zastosowanie metody Lacana w analizie wypowiedzi. Metoda lacanowska polega na analizie formy wypowiedzi w poszukiwaniu nowych znaczeń fonemów, słów lub fraz, zwłaszcza zaś tych, których autor wypowiedzi nie zamierzał ujawniać lub z któ-

rych nie zdawał sobie sprawy. Sesję zamknęła prezentacja dr Anny Cierpki (UW), dotycząca kształtowania się obrazu Ja u osób zorientowanych homoseksualnie. Wyniki jej badań wskazują na odmienną kategorię, jakich do opisu siebie używają geje i lesbijki. Okazało się również, że charakter obrazu Ja homoseksualistów związany jest z ich subiektywną oceną rodzin pochodzenia, przy czym związek ten silniejszy jest w wypadku kobiet.

Kolejna sesja, w ramach której zaprezentowano trzy wystąpienia, przebiegała pod hasłem „Narracja a medycyna”. Rozpoczął ją referat mgr Magdaleny Budziszewskiej (UW), w którym autorka zaprezentowała przygotowaną przez siebie polską wersję Wywiadu Narracyjnego D.P. McAdamsa („The Life-Story Interview”). Adaptacja ta wykonana została za zgodą autora, z zachowaniem procedur adaptacyjnych. Przedstawione zostały także próby aplikacji metody w badaniach z udziałem emerytowanych lekarek.

Kolejnym, wzbudzającym niezwykle zainteresowanie wystąpieniem była prezentacja mgr Magdaleny Bidachy (WUM), dotycząca przydatności metod narracyjnych w codziennej praktyce klinicznej lekarza. Zaprezentowano szerzej podejście zwane Medycyną Zorientowaną na Pacjenta (*Patient Oriented Medicine*), pozostające w swego rodzaju opozycji do szerzej stosowanego i uznawanego za bardziej „naukowe” podejścia – Medycyny Opartej na Dowodach (*Evidence Based Medicine*). Medycyna Zorientowana na Pacjenta w procesie leczenia uwzględnia szczególnie oczekiwania chorego, jego preferencje, co stanowi wyraz uznania podmiotowości pacjenta, uznania wagi relacji pomiędzy pacjentem a jego lekarzem, a także zgłębiania istoty doświadczania chorowania. W badaniu wszystkich tych aspektów niezwykle przydatną metodą okazuje się właśnie narracja. Kolejne wystąpienie poświęcone zostało natomiast lekarzom. W oparciu o przegląd literatury mgr Karolina Małek (UW) przedstawiła proces kształtowania się tożsamości zawodowej młodych lekarzy w odniesieniu do specyficznych warunków ich pracy. Zaprezentowane także zostały wstępne analizy jakościowe wypowiedzi lekarzy rezydentów

dotyczące ich funkcjonowania w lekarskim świecie znaczeń.

Ostatnia sesja konferencji, zatytułowana „W poszukiwaniu sensu”, obejmowała trzy wystąpienia. Otworzył ją referat dr Krystyny Węglowskiej-Rzepy (UWr) – autorka przedstawiła narracje trzech osób, które w obliczu ważnych wydarzeń życiowych znalazły się w sytuacji wyboru, odpowiedzialności za siebie oraz określenia na nowo swojego miejsca w życiu. Historie tych osób stanowiły ilustrację procesu indywiduacji w ujęciu Junga, jako procesu osiągania pełni osobowości, stawiania się całością psychiczno-cieleśnie-duchową. Wystąpienie kolejne, autorstwa mgr Magdaleny Pikul (UJ), poświęcone zostało analizie funkcji podejmowania aktywności hippicznych. Analizy jakościowe uzyskanego materiału narracyjnego od osób zaangażowanych w hippikę pozwoliły na wyróżnienie konkretnych funkcji, które mogą być spełniane przez podejmowanie tego rodzaju aktywności (m.in. funkcje osobowościowo-twórcze, samoregulacyjne, instrumentalne, hedonistyczne). Ostatni, teoretyczny referat konferencji, badający związki pomiędzy narracją a hermeneutyką, przedstawiła dr Iwona Koczanowicz-Dehnel (UWr). Główna teza wy-

stąpienia stwierdzała, że narracja jako metoda badawcza może zostać ustabilizowana metodologicznie poprzez odwołanie się do całego procesu powstawania tradycji hermeneutycznej.

Obrady VI Konferencji Narracyjnej zamknęła dyskusja plenarna. Ożywiona debata dotyczyła przede wszystkim nowych możliwości zastosowań metod narracyjnych. Wskazywano na nowe obszary badawcze, w których paradygmat narracyjny zdaje się mieć duży potencjał (m.in. badania nad dziecięcymi teoriami umysłu, doświadczaniem niepełnosprawności czy miejsce metod narracyjnych w świecie medycyny). Podjęto także dyskusję na temat ograniczeń metody – trudności związanych z pozyskiwaniem materiału empirycznego oraz metod jego analizy.

VI Konferencja Narracyjna była spotkaniem umożliwiającym określenie aktualnego stanu wiedzy na temat stosowanej metodologii oraz jej aplikacji w wielu obszarach badawczych. Stała się okazją do podsumowań dziesięcioletniej tradycji badań narracyjnych w Polsce, a także do wskazania nowych obszarów badawczych, w których narracja jako metoda badawcza może realizować swój ogromny potencjał.